

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **M. Z.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 22 lipca 2015 r.,

na posiedzeniu w przedmiocie zażalenia skazanej

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego

w Poznaniu z dnia 14 maja 2015 r., II AKa 246/14

o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14 maja 2015 r., II AKa 246/14, odmówiono skazanej M.Z. przyjęcia jej własnoręcznej kasacji od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 grudnia 2014 r. II AKa 246/14 W uzasadnieniu wskazano, że kasacja nie spełnia wymogu określonego w art. 526 § 2 k.p.k., nie wniesiono też opłaty od kasacji, zaś skazana wezwana do uzupełnienia tych braków nie uczyniła tego w terminie wynikającym z art. 120 § 1 k.p.k.

Na zarządzenie powyższe skazana wniosła zażalenie, w którym powołała się na trudną sytuację materialną, a ponadto zawarła w zażaleniu szereg zarzutów dotyczących prawidłowości wydanego wobec niej prawomocnego wyroku z dnia 11 grudnia 2014 r. i zgłosiła gotowość udzielenia dodatkowych wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. Nadto w tym zażaleniu wniosła o wyznaczenie jej obrońcy z urzędu w celu sporządzenia kasacji oraz o zwolnienie jej od opłaty od kasacji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 526 § 2 k.p.k. kasacja pochodząca od strony nie może być sporządzona samodzielnie przez zainteresowanego; kodeks wymaga, aby sporządził ją podmiot fachowy, a więc adwokat lub radca prawny. Ponadto kasacją od wyroku Sądu Apelacyjnego objęta jest opłata w wysokości 750 zł. Spełnienie tych warunków – zwłaszcza pierwszego z nich – jest niezbędne dla przyjęcia kasacji do merytorycznego rozpoznania.

Tymczasem wniesiona przez skazaną kasacja nie spełniała powyższych wymogów, co skutkowało – zgodnie z art. 120 § 1 k.p.k. – wezwaniem skazanej do uzupełnienia braków formalnych. Wezwanie takie skazanej doręczono w dniu 31 marca 2015 r. (k. 2165), jednak termin 7-dniowy na uzupełnienie braków upłynął bezskutecznie. Skazana nie złożyła też w tym terminie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu, ani o zwolnienie z opłaty od kasacji. Wobec powyższego, stosownie do art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. należało odmówić przyjęcia kasacji.

W tym stanie rzeczy zażalenie należy ocenić jako niezasadne.

Wobec upływu terminu do uzupełnienia braków formalnych, kasacja nie została skutecznie wniesiona, zaś wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu uzasadniony trudną sytuacją materialną nie może być już w takiej sytuacji rozpoznany, skoro został złożony przez skazaną dopiero po wydaniu zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji. W takim zaistniałym układzie procesowym brak jest zatem podstaw prawnych do podważenia – z powodu zażądania przez skazaną wyznaczenia jej obrońcy z urzędu już po wydaniu zaskarżonego zarządzenia – tegoż zasadności. Równocześnie Sąd Najwyższy – zważywszy na wyłączny przedmiot niniejszego postępowania (ograniczony tylko do dokonania, z punktu widzenia obowiązujących przepisów, kontroli instancyjnej poprawności zaskarżonego zarządzenia) nie jest uprawniony, ani też upoważniony do rozważania pozostałych argumentów podniesionych w zażaleniu dotyczących problemu prawidłowości postępowania, które toczyło się względem skarżącej.

Dodać tylko należy, że skazana może wciąż zwrócić się do podmiotów uprawnionych, w myśl przepisu art. 521 k.p.k., do wniesienia kasacji nadzwyczajnej

i wnioskować o wniesienie takiej skargi na jej rzecz (tj. do Prokuratora Generalnego, czy też Rzecznika Praw Obywatelskich), od wspomnianego wyroku Sądu Odwoławczego. Jednakże przy tym powinna mieć też świadomość tego, że podstawy tej kasacji będącej nadzwyczajnym środkiem odwoławczym przysługującym od prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie, są ściśle, w art. 523 k.p.k., określone.

Wobec powyższego orzeczono jak wyżej.